

**ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД
ПРОФ.ЛАЗАР ГРУЕВ**

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

от Тания Райковска- заместник на председателя и ръководител на Търговска колегия на ВКС и
Красимир Влахов- заместник на председателя и ръководител на Гражданска колегия на Върховния касационен съд

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,

Обръщаме се към Вас във връзка с необходимостта от уеднаквяване на съдебната практика по някои въпроси, свързани с производството за отмяна на влезли в сила решения /Глава 24 ГПК/, както следва:

- 1. Представлява ли основание за отмяна на влязло в сила съдебно решение последващо тълкувателно решение, с което е дадено задължително тълкуване на приложим по делото закон в смисъл, различен от възприетия в решението.**

По въпроса е налице противоречива практика на състави на ВКС. Според едното становище, в случая не е налице основание за отмяна по смисъла на процесуалния закон, тъй като приетото тълкувателно решение не представлява нов факт или документ, установяващ значим за предмета на спора факт, нито обуславя противоречиво решаване на тъждествен по страни, искане и основание правен спор. Неправилното тълкуване на закона, дори когато това следва от тълкувателен акт на ВКС, не попада в нито едно от изрично и лимитативно изброените в закона основания, при които единствено е възможна отмяната на влязло в сила съдебно решение /Решение № 527 от 28.11.2012 г. по гр.д.№ 1165/12 г. на IV г.о./. В същия смисъл е Решение № 408 от 12.12.2012 г. по гр.д.№ 873/12 г. на III г.о, според което новото тълкувателно решение не е факт от обективната действителност, който има значение за конкретния спор, и намира приложение само за неразрешените, все още висящи спорове, които съдят е длъжен да реши съобразно обективизираните в тълкувателния акт задължителни указания, но не

може да послужи като основание за отмяна на влезли в сила решения. Тезата е застъпена и в Решение № 174 от 21.05.2012 г. по гр.д.№ 1236/11 г. на II г.о. В противоположния смисъл е Решение № 419 от 14.12.2012 г. по гр.д.№ 1165/12 г. на III г.о., според което в хипотезата, при която в тълкувателно решение на ВКС са дадени задължителни указания по тълкуване на закона в смисъл, различен от възприетия във влязлото в сила преди това съдебно решение, е налице предвиденото в чл.303, ал.1, т.3 ГПК основание за отмяна на същото, тъй като следва да се съобрази задължителната сила на съдебен акт по преюдициален за правния спор въпрос.

2. Вписването на молбата за отмяна на влязло в сила съдебно решение, подлежащо на вписване, представлява ли изискване за нейната редовност и как следва да процедира съда, когато молбата за отмяна не е вписана съгласно чл.112, б."к" ЗС.

Съдебната практика на ВКС по посочения въпрос е противоречива. Според едното становище, когато молбата за отмяна подлежи на вписване по силата на чл.112, б."к" ЗС, на същата не се дава ход, преди да бъде вписана, и съобразно указанията на ТР № 3/ 19.07.2010 г. на ОСГК, неизпълнението от страна на молителя на указанието на съда за вписване е основание за връщане на молбата от администрацията съд /Определение № 191 от 05.03.2014 г. по ч.гр.д.№ 884/14 г. на III г.о., Определение № 20 от 08.01.2013 г. по ч.гр.д.№ 637/12 г. на IV г.о., Определение № 258 от 22.06.2012 г. по гр.д.№ 248/12 г. на II г.о., Определение № 597 от 11.12.2012 г. по ч.гр.д.№ 596/12 г. на II г.о./ Според другото становище, изискванията за редовност на молбата за отмяна са изчерпателно посочени в чл.306, ал.1 ГПК, който препраща към разпоредбите на чл.260 и чл.261 ГПК, регламентиращи предпоставките за редовност на въззивната жалба като съдържание и приложения, при което няма основание да се прилагат по аналогия постановките на ТР № 3/2010 г. на ОСГК, които се отнасят единствено до последиците от невписване на подлежаща на вписване искова молба /Определение № 334 от 19.07.2012 г. по ч.гр.д.№ 320/12 г. на II г.о./

3. Подлежат ли на отмяна по реда на Глава 24 ГПК решенията на окръжния съд, постановени по жалба срещу действията на съдебния изпълнител.

По въпроса е налице противоречива практика на състави на ВКС. Според едното становище, мотивирано с указанията на т.2 от Постановление № 2/ 29.09.1977 г. по гр.д.№ 1/1977 г. на Пленума на ВС, на отмяна по реда на чл.231 и следв. ГПК /отм./, респ. чл.303 и следв.

ГПК, подлежат само съдебни актове, които разрешават със сила на пресъдено нещо конкретен материалноправен спор, поради което и доколкото съдебното решение по чл.332 и следв. ГПК /отм./, респ. чл.435 и следв. ГПК, е постановено в рамките на контролно-отменително производство, в което се решава процесуалноправен въпрос, а не се формира сила на пресъдено нещо по материалноправен спор, отмяната на същото е недопустима /Определение № 702 от 14.10.2010 г. по ч.т.д.№ 656/10 г. на II т.о., Определение № 212 от 16.03.2012 г. по ч.гр.д.№ 158/12 г. на IV г.о., Определение № 301 от 20.04.2012 г. по ч.гр.д.№ 251/12 г. на IV г.о./.

Според другото становище, съдебното решение, постановено по жалба срещу действие на съдебния изпълнител, подлежи на отмяна по реда на Глава 24 ГПК, тъй като с него се формира сила на пресъдено нещо относно процесуалноправния въпрос, свързан с конкретното обжалвано действие и потестативното право да се иска неговата отмяна /Решение № 14 от 09.04.2013 г. по гр.д.№ 712/12 г. на III г.о., Решение № 138 от 18.06.2013 г. по гр.д.№ 1252/12 г. на III г.о., Решение № 184 от 16.05.2012 г. по гр.д.№ 238/12 г. на IV г.о., Решение № 99 от 14.07.2010 г. по гр.д.№ 1049/09 г. на IV г.о., Решение № 524 от 10.06.2010 г. по гр.д.№ 595/10 г. на IV г.о./.

Трето, междинно становище по въпроса е застъпено в Определение № 739 от 28.10.2010 г. по ч.т.д.№ 611/10 г. на II т.о., според което в хипотезата, при която в производството по жалба срещу действие на съдебния изпълнител съдът, разрешавайки процесуалния въпрос, по необходимост се произнася и по самото материално право, неговото решение придобива значението на акт, с който се разрешава материалноправен спор и поради това може да бъде предмет на отмяна по реда на чл.303 и следв. ГПК.

4. Подлежат ли на отмяна по реда на Глава 24 ГПК влезлите в сила съдебни решения, постановени в производство по спорна съдебна администрация.

По въпроса се констатира противоречива практика на съставите на ВКС. Според едното становище, съдебните актове от посочената категория не подлежат на отмяна, тъй като според т.2 от ППВС № 2/77 г. този извънреден способ намира приложение само по отношение на актове, които се ползват със сила на пресъдено нещо и по които спорните въпроси не могат да бъдат пререшавани /Определение № 406 от 22.11.2011 г. по гр.д.№ 1310/11 г. на III г.о., Определение № 261 от 16.07.2014 г. по гр.д.№ 4029/14 г. на I г.о./.

Според обратното становище, решенията, постановени в производство по спорна съдебна администрация, подлежат на отмяна /Определение № 218 от 08.04.2011 г. по ч.гр.д.№ 184/11 г. на IV г.о.,

Решение № 197 от 16.10.2013 г. по гр.д.№ 3488/13 г. на I г.о.,
Решение № 893/10 г. от 27.05.2011 г. по гр.д.№ 1075/10 г. на I г.о.,
Решение № 614 от 11.10.2010 г. по гр.д.№ 836/10 г. на I г.о., Решение
№ 120 от 07.08.2013 г. по гр.д.№ 936/12 г. на II г.о./.

**5. Кога е налице идентичност в предмета на влезлите в сила
съдебни решения като основание за отмяна на неправилното
решение по смисъла на чл.303, ал.1, т.4 във връзка с чл.307, ал.4
ГПК.**

Практиката на ВКС по въпроса е непоследователна. Поначало се приема, че предвиденото в чл.303, ал.1, т.4 ГПК основание за отмяна е налице при пълен обективен и субективен идентитет по отношение на предмета и страните на влезлите в сила съдебни решения, които си противоречат /Решение № 984 от 14.12.2009 г. по гр.д.№ 4681/08 г. на IV г.о., Решение № 152 от 16.03.2011 г. по гр.д.№ 1081/10 г. на IV г.о., Решение № 16 от 14.07.2011 г. по гр.д.№ 771/10 г. на II г.о., Решение № 400 от 19.10.2012 г. по гр.д.№ 685/12 г. на IV г.о., Решение № 197 от 26.04.2012 г. по гр.д.№ 33/12 г. на IV г.о. и др./. От друга страна, според Решение № 69 от 24.06.2013 г. по гр.д.№ 779/12 г. на I г.о., противоречие по смисъла на чл.303, ал.1, т.4 ГПК е налице не само при пълен обективен и субективен идентитет по двете дела, но и когато са разрешени по различен начин идентични преюдициални правни въпроси, намерили отражение в диспозитива на двете решения /в конкретния случай това е установяването на правото на собственост като елемент от материалноправната легитимация на страните съответно по искова претенция от владелец срещу собственик за заплащане на подобрения- постройки в чужд имот, и по негаторен иск от собственика срещу владелеца за премахване на същите постройки/. Сходно е разрешението, дадено на въпроса и в Решение № 424 от 30.12.2011 г. по гр.д.№ 1314/11 г. на III г.о., според което основанието за отмяна по чл.303, ал.1, т.4 ГПК е налице не само при идентичност в предмета на двете влезли в сила решения, но и когато предметът на първото дело се включва имплицитно в този на второто. Според Решение № 177 от 28.10.2013 г. по гр.д.№ 258/12 г. на II г.о., когато в две влезли в сила решения между едни и същи страни, постановени по различни искиви претенции- съответно с правна квалификация чл.13, ал.2 ЗВСГЗГФ и чл.108 ЗС, е разрешен по различен начин въпросът за наличието на право на възстановяване на собствеността върху даден недвижим имот, е налице предвиденото в чл.303, ал.1, т.4 ГПК основание за отмяна на неправилното от двете решения, тъй като е налице идентичност по

отношение на предмета, а именно съществува ли правото на възстановяване на собствеността върху имота. В други решения на ВКС /Решение № 402 от 07.01.2012 г. по гр.д.№ 706/12 г. на III г.о./ категорично се застъпва становището, че противоречиво разрешаване на преюдициални за изхода на спора правни въпроси във влезли в сила съдебни решения между едни и същи страни не обуславят наличието на основание за отмяна по смисъла на чл.303, ал.1, т.4 ГПК, след като са постановени по различни иски /в конкретния случай е разрешен по различен начин въпросът за принадлежността на правото на собственост в производства по чл.19, ал.3 ЗЗД и чл.108 ЗС/. В същия смисъл е и Решение № 39 от 23.04.2013 г. по гр.д.№ 1246/12 г. на IV г.о., според което противоречивото разрешаване на преюдициален въпрос не е основание за отмяна на неправилното от двете решения, тъй като обсъждането на този въпрос в мотивите на съдебното решение не е в състояние да го направи предмет на делото, по което същото е постановено.

6. Кои влезли в сила определения подлежат на отмяна по реда на чл.307 ГПК.

В действащия ГПК /в сила от 01.03.2008 г./ липсва разпоредба, аналогична на тази на чл.234, ал.2 ГПК /отм./, която изрично да предвижда, че определенията подлежат на отмяна по реда, предвиден за съдебните решения. Поради това съдебната практика е непоследователна при определяне на определенията, по отношение на които намира приложение извънстанционното производство за отмяна. Така например, противоречиво се решава въпроса, допустима ли е отмяна по реда на чл.307 ГПК на определение, с което състав на ВКС е потвърдил определение на друг тричленен състав на същия съд, респ. разпореждане на въззивен съд, за връщане на касационна жалба. Според едното становище, определението, с което се оставя без разглеждане касационната жалба, респ. постановеното по частна жалба срещу същото определение по чл.274, ал.2 ГПК, не подлежи на отмяна по реда на чл.303 и следв. ГПК, тъй като не представлява акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо, респ. не е акт, който прегражда развитието на производството /Определение № 344 от 15.10.2012 г. по гр.д.№ 664/12 г. на II г.о./. Според обратното становище, молбата за отмяна на посочения съдебен акт е допустима и ангажира компетентността на ВКС /Решение № 327 от 21.10.2011 г. по гр.д.№ 811/11 г. на III г.о., Решение № 363 от 21.11.2012 г. по гр.д.№ 808/12 г. на III г.о./.

В практиката се застъпва становището, че и при действието на ГПК /в сила от 01.03.2008 г./ са запазили актуалност постановките на т.2 от ППВС № 2/ 29.09.1977 г., според които на отмяна подлежат само определенията, които се ползват със сила на пресъдено нещо, т.е. които са задължителни за страните, техните правоприменници и наследници и по които спорните въпроси не могат да бъдат пререшавани. Това са тези определения, които по правната си същност се доближават до решенията, тъй като с тях се разрешава правен спор, свързан с предмета на съдебното производство, като например определенията по чл.409 ГПК /чл.248 ГПК-отм./, чл.521 ГПК /чл.414 ГПК-отм./, както и прекратителните определения по чл.233 ГПК /чл.119, ал.2 ГПК-отм./ и чл.234, ал.3 ГПК /чл.125, ал.3 ГПК-отм./, но не и определенията, с които се отменят първоинстанционни определения за оставяне без разглеждане на възражения по чл.690 ТЗ или се дава срок на синдика да вземе становище по възраженията и се определя дата на открито съдебно заседание, в което ще бъдат разгледани възраженията /чл.692, ал.3 ТЗ/- Определение № 63 от 06.04.2011 г. по т.д.№ 200/11 г. на I т.о. По същество тезата е застъпена и в Определение № 67 от 15.02.2012 г. по гр.д.№ 1171/11 г. на I г.о., според което определението за присъждане на разноски не подлежи на отмяна, тъй като не е от категорията определения, които се ползват със сила на пресъдено нещо. В аналогичен смисъл е Определение № 229 от 28.06.2012 г. по гр.д.№ 570/12 г. на III г.о., в което се приема, че молба за отмяна на влязло в сила въззивно определение, с което е оставена без уважение частна жалба срещу отказ на първоинстанционен съд да предостави правна помощ, е недопустима, тъй като определението, срещу което е насочена молбата, не разрешава материалноправен спор със сила на пресъдено нещо по смисъла на ППВС № 2/77 г. Същевременно е налице и съдебна практика, според която молбата за отмяна на влязло в сила определение, с което не се разрешава материалноправен спор със сила на пресъдено нещо, е допустима, но неоснователна. В този смисъл е Решение № 318 от 01.11.2012 г. по гр.д.№ 856/12 г. на III г.о., с което е оставена без уважение молба за отмяна на влязло в сила определение на въззивен съд, с което е потвърден отказ на първоинстанционния съд за освобождаване от държавна такса, тъй като посоченото определение не е от категорията определения, подлежащи на отмяна по смисъла на т.2 от ППВС № 2/77 г.

Налице е противоречива практика на състави на ВКС досежно приложимостта на института на отмяната по отношение на влезлите в сила определения за прекратяване на производството. Според едното становище, уреденият в чл.303 и следв. ГПК извънреден

способ за защита намира приложение единствено по отношение на влезли в сила съдебни решения или други съдебни актове, с които се разрешава правен спор със сила на пресъдено нещо, но не и спрямо определенията за прекратяване на производството /в конкретния случай поради липса на правен интерес/, които не попадат в посочената категория /Определение № 105 от 13.03.2012 г. по гр.д.№ 183/12 г. на II г.о./. Тезата е застъпена и в Определение № 51 от 19.02.2014 г. по гр.д.№ 6987/13 г. на I г.о., в което се приема, че подлежат на отмяна по реда на чл.303 и следв. ГПК и определенията, които, макар и да не разрешават материалноправен въпрос със сила на пресъдено нещо, имат сходни правни последици с тези на влязлото в сила съдебно решение- например определението за прекратяване на делото поради отказ от иска, при което се преклудира правото на ищеца да предяви нов иск за същото спорно право, но не и определението за прекратяване на производството поради неотстраняване в срок на нередовности на исковата молба. Според другото становище, институтът на отмяната намира приложение и по отношение на влезлите в сила определения за прекратяване на производството. В този смисъл са Решение № 168 от 30.05.2011 г. по гр.д.№ 1414/10 г. на IV г.о. /обективиращо произнасяне по молба за отмяна на влязло в сила определение за прекратяване на производството поради недопустимост на исковете/ и Решение № 454 от 03.11.2011 г. по гр.д.№ 1705/10 г. на IV г.о. /със същото е разгледана и уважена молба за отмяна на влязло в сила определение за прекратяване на производството по въззивна жалба/.

7. Кой е началният момент на срока за подаване на молба за отмяна на влязло в сила въззивно решение по чл.303, ал.1, т.1 ГПК в хипотезата, при която подадената от молителя касационна жалба е била върната с влязло в сила разпореждане /определение/.

По въпроса е налице противоречива практика на състави на ВКС. Според едното становище, в посочената хипотеза срокът за подаване на молба за отмяна започва да тече от влизане в сила на въззивното решение с потвърждаване на разпореждането за връщане на подадената срещу него касационна жалба /Определение № 13 от 13.01.2011 г. по ч.гр.д.№ 533/10 г. на II г.о./. Според другото становище, срокът за отмяна тече от узнаване на въззивното решение, тъй като връщането на касационната жалба по реда на чл.286, ал.1, т.2 ГПК има обратно действие по аргумент за противното от чл.296, т.2 in fine ГПК /Определение № 38 от 26.05.2009 г. по т.д.№ 114/09 г. на I т.о./.

8. Допустима ли е при действието на ГПК /в сила от 01.03.2008 г./ молба за отмяна на влязло в сила съдебно решение, постановено при действието на ГПК от 1952 г. /отм./, ако е изтекъл едногодишният срок по чл.232, ал.1 ГПК /отм./?

По въпроса е налице противоречива практика на съставите на ВКС. Според едното становище, с изтичане на едногодишния срок по чл.232, ал.1 ГПК /отм./ се преклудира правото да се иска отмяна на влязлото в сила съдебно решение, тъй като тримесечният срок за подаване на молбата за отмяна важи само в рамките на този определен едногодишен срок, след изтичането на който се погасява процесуалното право на страната да иска отмяна, при което новият процесуален закон не допуска възможност да се иска отмяна на окончателно стабилизиращия съдебен акт /Определение № 8 от 21.01.2011 г. по гр.д.№ 1418/10 г. на I г.о., Определение № 144 от 16.05.2011 г. по гр.д.№ 484/11 г. на II г.о., Определение № 55 от 26.05.2011 г. по т.д.№ 1083/10 г. на II т.о., Определение № 165 от 16.05.2012 г. по т.д.№ 621/11 г. на II т.о., Определение № 204 от 09.04.2014 г. по ч.гр.д.№ 1912/14 г. на I г.о./ Тезата се поддържа и в Определение № 171 от 27.06.2013 г. по гр.д.№ 3668/13 г. на IV г.о., според което новата процесуална уредба, според която е отпаднал пределният едногодишен срок, установен с чл.232, ал.1 ГПК /отм./, считано от влизане в сила на решението, е приложима само по отношение на влезли в сила решения след приемането ѝ и евентуално по отношение на отношение на започнали да текат, но неизтекли при влизане в сила на новия ГПК преклузивни срокове за подаване на молба за отмяна. Според другото становище, молбата за отмяна, подадена при действието на действащия ГПК, е допустима, ако е спазен тримесечния срок по чл.305 ГПК, без да е от значение дали е изтекъл пределният едногодишен срок по чл.232, ал.1 ГПК /отм./- Решение № 374 от 03.10.2011 г. по гр.д.№ 1356/10 г. на IV г.о., Решение № 543 от 26.01.2012 г. по гр.д.№ 170/11 г. на IV г.о., Решение № 114 от 10.04.2012 г. по гр.д.№ 598/11 г. на IV г.о. По същество тезата се поддържа и в Решение № 327 от 09.08.2011 г. по гр.д.№ 1438/10 г. на IV г.о., с което е приета за допустима молба за отмяна на влязло в сила съдебно решение по чл.303, ал.1, т.1 ГПК, подадена след изтичане на едногодишния срок по чл.232, ал.1 ГПК /отм./.

9. Какви са правомощията на ВКС в производството по чл.307 ГПК, когато молбата за отмяна е подадена след изтичане на срока по чл.305 ГПК.

Практиката на съставите на ВКС по посочения въпрос е противоречива. Според едното становище, подаването на молбата в срока по чл.305 ГПК е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на същата, с оглед на което пропускането на този срок обуславя оставянето ѝ без разглеждане като процесуално недопустима /Определение № 22 от 01.02.2011 г. по гр.д.№ 1562/10 г. на III г.о., Определение № 82 от 29.02.2012 г. по гр.д.№ 117/12 г. на I г.о., Определение № 104 от 18.04.2013 г. по гр.д.№ 2634/13 г. на IV г.о./. Според другото становище, в посочената хипотеза молбата за отмяна е неоснователна и следва да се остави без уважение с решение /Решение № 671 от 25.06.2009 г. по гр.д.№ 2105/08 г. на IV г.о., Решение № 523 от 19.12.2012 г. по гр.д.№ 1082/12 г. на IV г.о./.

10. Какви са правомощията на ВКС в производството по чл.307 ГПК, когато молбата за отмяна не съдържа надлежни твърдения за наличието на годно основание за отмяна по смисъла на чл.303, ал.1, т.1-7 ГПК и чл.304 ГПК.

Съдебната практика по въпроса е противоречива. Според едното становище, когато молителят не е изложил точни и коректно формулирани твърдения за наличие на предвидените в процесуалния закон основания за отмяна, молбата е недопустима и следва да се остави без разглеждане /Определение № 220 от 15.12.2009 г. по гр.д.№ 1900/09 г. на IV г.о., Определение № 196 от 21.05.2012 г. по гр.д.№ 298/12 г. на II г.о., Определение № 393 от 28.09.2012 г. по гр.д.№ 990/12 г. на IV г.о., Определение № 435 от 05.12.2012 г. по гр.д.№ 828/12 г. на II г.о./. Според другото становище, в посочената хипотеза молбата за отмяна е неоснователна и с решението си ВКС следва да я остави без уважение /Решение № 661 от 12.01.2011 г. по гр.д.№ 682/10 г. на III г.о., Решение № 647 от 21.01.2011 г. по гр.д.№ 259/10 г. на I г.о., Решение № 98 от 28.02.2012 г. по гр.д.№ 1217/11 г. на I г.о./.

По аналогичен начин се явява противоречие в практиката и по въпроса, дали твърденията в молбата за отмяна по чл.304 ГПК досежно качеството на молителя като трето за спора лице, обвързано от влязлото в сила съдебно решение, са от значение за допустимостта или за основателността на молбата. Според едното становище, преценката дали молителят има качеството на необходим другар, по отношение на когото решението има сила и който на това основание може да иска неговата отмяна, обуславя допустимостта на молбата /Решение № 301 от 16.06.2010 г. по гр.д.№ 1909/09 г. на I г.о., Определение № 20 от 25.03.2009 г. по т.д. № 120/2009 г. на I т.о. на

ВКС/. Според другото становище, качеството на необходим другар е от значение за основателността, а не за допустимостта на молбата за отмяна /Решение № 197 от 18.07.2012 г. по гр.д.№ 330/12 г. на III г.о., Определение № 873 от 12.12.2011 г. по ч. т. д. № 758/2011 г. на I т.о. на ВКС/.

11. Допустимо ли е в производството пред ВКС, образувано по молба за отмяна на влязло в сила съдебно решение на основание чл.303, ал.1, т.5 ГПК, събиране на доказателства за установяване на твърдяното от молителя нарушаване на правото му на участие в процеса.

По въпроса е налице противоречива практика на съставите на ВКС. Според едното становище, е допустимо ВКС да събира доказателства за установяване твърденията на молителя за наличие на основание за отмяна на влязлото в сила съдебно решение по чл.303, ал.1, т.5 ГПК /протокол от съдебно заседание от 10.04.2014 г. и Решение № 111 от 10.05.2014 г. по гр.д.№ 641/14 г. на I г.о., протокол от съдебно заседание от 07.04.2014 г. и Решение № 128 от 08.04.2014 г. по гр.д.№ 1024/14 г. на IV г.о. Обратното становище е обективизирано в произнасяне по искане за назначаване на графологична експертиза по т.д.№ 1683/13 г. на II т.о. /протокол от съдебно заседание от 25.09.2013 г. и Решение № 175 от 30.09.2013 г. по т.д.№ 1683/13 г. на II т.о./.

12. Кой съд е компетентен да осъществи инстанционен контрол по отношение на разпореждане на първоинстанционен съд по чл.306, ал.2 ГПК за връщане на молба за отмяна на влязло в сила решение.

13. Кой е „надлежащият съд“ по смисъла на чл.307, ал.3 ГПК, на когото делото се връща за ново разглеждане при уважаване на молба за отмяна на влязло в сила съдебно решение на основанията, предвидени в чл.303, ал.1, т.1, 2 и 3 ГПК.

По въпроса е налице противоречива съдебна практика по отношение на посочените основания за отмяна на влязло в сила съдебно решение.

В хипотезата на т.1 едното становище в практиката приема, че при уважаване на молбата за отмяна делото се връща за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд /Решение № 604 от 11.11.2009 г. по гр.д.№ 382/09 г. на II г.о., Решение № 50 от

29.01.2010 г. и допълнително Решение № 425 от 22.12.2011 г. по гр.д.№ 500/09 г. на I г.о./ . Според другото становище, надлежната инстанция, на която следва да се върне делото за ново разглеждане в посочената хипотеза, е въззивният съд /Решение № 52 от 27.02.2014 г. по гр.д.№ 7600/13 г. на I г.о., Решение № 154 от 16.04.2014 г. по гр.д.№ 7600/13 г. на I г.о., Решение № 133 от 11.07.2011 г. по гр.д.№ 165/11 г. на II г.о., Решение № 651/ 2010 г. от 12.08.2010 г. по гр.д.№ 366/09 г. на I г.о./.

В хипотезата на т.2 едно от застъпваните в практиката становища е, че при уважаване на молбата за отмяна делото се връща за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд /Решение № 478 от 13.01.2012 г. по гр.д.№ 953/11 г. на I г.о., Решение № 138 от 16.06.2014 г. по гр.д.№ 391/14 г. на III г.о., Решение № 60 от 10.05.2013 г. по гр.д.№ 44/13 г. на I г.о., Решение № 461 от 02.11.2010 г. по гр.д.№ 692/09 г. на II г.о./, а според другото становище делото следва да се върне на въззивния съд /Решение № 222 от 16.06.2011 г. по гр.д.№ 490/11 г. на III г.о., Решение № 345 от 21.09.2012 г. по гр.д.№ 200/12 г. на IV г.о., Решение № 310 от 03.05.2010 г. по гр.д.№ 124/09 г. на III г.о., Решение № 737 от 10.11.2010 г. по гр.д.№ 517/10 г. на I г.о./.

В хипотезата на т.3 в практиката се поддържа становището, че при уважаване на молбата за отмяна делото се връща за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд /Решение № 496 от 06.12.2010 г. по гр.д.№ 1234/10 г. на II г.о./ . Според другото становище, надлежната инстанция в случая е въззивният съд /Решение № 63 от 11.04.2013 г. по гр.д.№ 924/12 г. на II г.о., Решение № 156 от 25.05.2011 г. по гр.д.№ 135/11 г. на I г.о., Решение № 916 от 27.12.2010 г. по гр.д.№ 818/10 г. на I г.о.

С оглед цитираната по-горе противоречива съдебна практика на ВКС, предоставяме на Вашата преценка дали в изпълнение на правомощията Ви по чл.125 ЗСВ да предложите на Общото събрание на Гражданска и Търговски колегии на ВКС да се произнесе с тълкувателно решение по посочените въпроси.

**ЗАМЕСТНИК НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ И
РЪКОВОДИТЕЛ НА ТЪРГОВСКА
КОЛЕГИЯ:**

/Таня Райковска/

**ЗАМЕСТНИК НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ И
РЪКОВОДИТЕЛ НА ГРАЖДАНСКА
КОЛЕГИЯ:**

/Красимир Влахов/